

hans Mening ikke været andet end en saadan ferniseret Materialisme.

Pastor Fjaltrings udæskende Tone overfor ham forstemte Per lidt. Dog kunde han ikke faa sig til rent ud at tilstaa, at Præsten kun udtalte hans egne Anskuelser. Pastor Fjaltring var desuden ikke længer til at standse.

Om Menneskets Sjæl og Vilkaarene for dens Trivsel — fortsatte han — vidste man ganske vist kun sørgelig lidt; men det syntes dog temmelig sikkert at fremgaa af Historiens som af mange Enkeltmenneskers Vidnesbyrd, at som alt andet krævede ogsaa Sjælen Tid og Modstand for at udfolde sig. Det var vel ogsaa almindelig erkendt, at Lykke i verdslig Forstand gjorde Mennesket goldt. Sjælens rette Element var Sorgen, Smerten, Savnet. Glæden var en Levning af Dyret i os; derfor var det sagtens ogsaa, at Folk saa let i Medgangsdage forfaldt til allehaande Abenoder og Paafuglevaner, mens de i Sorgens Timer, naar de søgte ind i sig selv, ind til Personlighedens guddommelige Kilde, kunde faa et helt forklaret Udseende. Ganske vist, Kristendommen meldte sig i Verden som det glade Budskab; men skulde dette Ord tages bogstavelig, blev man stikkende i en uopløselig Modsigelse. En Tro, der meddelte Fred, Tryghed og Glæde, tilstoppede Sjælens Ernæringskilder, udslukte det aandelige Liv, helbredede den syge Menneskeslægt ved at dræbe den. Selve Ideen